

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **C. z. P., a. s., v likvidaci**, zastoupeného JUDr. Miloslavou Wipplingerovou, advokátkou se sídlem Plzeň, U Zvonu 11, proti žalované **Komisi pro cenné papíry**, Praha 1, Washingtonova 7, o žalobě proti rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 10. 7. 2001, č. j. 10/SeO/14/2001/1,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Komise pro cenné papíry ze dne 22. 3. 2001, č. j. 51/15269/R/2000 byla žalobci podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. b) zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, ve znění účinném do 31. 12. 2000, uložena pokuta ve výši 105 000 Kč za porušení ustanovení § 80 odst. 3 téhož zákona (ve stejném znění), kterého se žalobce dopustil tím, že neuveřejnil zprávu o výsledcích svého hospodaření za první pololetí roku 2000 v zákonné lhůtě.

K rozkladu žalobce rozhodnutím prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 18. 7. 2001, č. j. 10/SeO/14/2001/1 byla žalobci za porušení shora uvedených ustanovení uložena pokuta ve výši 80 000 Kč.

Včas podanou žalobou (doručenou Vrchnímu soudu v Praze) se žalobce domáhá zrušení citovaného rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry. Žalobce především v žalobě uvedl, že ze své iniciativy učinil koncem června 2000 telefonicky dotaz u pracovnice Komise pro cenné papíry Mgr. C. která jednoznačně sdělila, že na společnost v likvidaci se nevztahuje povinnost vypracovat a zaslat komisi roční zprávu o výsledku hospodaření za rok 1999 a stačí zaslat na tento rok rozvahu, výsledovku (třeba neauditovanou) a výpis z obchodního

rejstříku, po skončení likvidace pak zprávu o likvidaci. Žalobce tedy byl v dobré víře, že se na něj povinnost uvedená v § 80 odst. 3 zákona o cenných papírech nevztahuje. To nebylo při rozhodování bráno v úvahu. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že společnost je v současné době v likvidaci, potýká se s tíživou finanční situací. Uložená pokuta situaci žalobce výrazně negativně ovlivní.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především se zřetelem na žalobní námitky uvedl následující.

Z obsahu žaloby vyplývá, že se žalobce v červnu roku 2000 dotazoval především na plnění informační povinnosti za rok 1999 podle § 80 odst. 1 zákona o cenných papírech (roční zpráva.) V případě informační povinnosti za první pololetí roku 2000 (tedy podle § 80 odst. 3 téhož zákona) zaměstnankyně Komise podle předkládací zprávy správního orgánu prvního stupně v předmětném rozhovoru sdělila, že žalobce tuto povinnost plnit nemusí, pokud ukončí likvidaci ještě před jejím vznikem. Kdyby však před vznikem povinnosti likvidaci neukončil, povinnost by mu vnikla. Žalobce navíc nemohl být v dobré víře, ani pokud jde o zaslání roční zprávy za rok 1999, neboť sám přiznává, že měl Komisi za toto období zaslat rozvahu, výsledovku a výpis z obchodního rejstříku, v případě skončení likvidace i zprávu o likvidaci. Zaměstnankyně Komise tedy žalobci sdělila, že má za rok 1999 Komisi zaslat potřebné dokumenty ve zúženém rozsahu, nikoliv že informační povinnosti podle § 80 odst. 1 zákona o cenných papírech nepodléhá. Tím spíše tedy žalobce neměl na základě předmětného rozhovoru důvod domnívat se, že se na něj nevztahuje informační povinnost za první pololetí roku 2000. Žalovaný již v rozhodnutí o rozkladu upozornil na rozhodnutí č. j. 31/13225/2000 ze dne 21. 9. 2000, v němž Komise žalobci uložila opatření k nápravě za porušení § 80 odst. 1 zákona o cenných papírech tím, že v zákonem stanovené lhůtě neuveřejnil zprávu o výsledcích svého hospodaření a o své finanční situaci za rok 1999. Komise v tomto rozhodnutí zdůraznila, že vyžaduje plnění informační povinnosti emitentů veřejné obchodovatelných cenných papírů podle § 80 zákona o cenných papírech (tedy včetně odstavce 3 citovaného ustanovení) také tehdy, pokud emitent vstoupil do likvidace. Dále upozornila, že pravidelná informační povinnost vzniká dvakrát ročně, přičemž se jedná o povinnost zaslat roční a pololetní zprávu o výsledcích hospodaření a hospodářské situaci. Ze zmíněného rozhodnutí tedy nepochybně vyplývalo, že Komise bude vyžadovat od žalobce plnění informační povinnosti za první pololetí roku 2000. Přestože je žalobce obdržel již dne 2. 10. 2000, zaslal Komisi příslušné dokumenty až dne 10. 1. 2001. S ohledem na výše uvedené považuje žalovaný námitku týkající se dobré víry žalobce za nevěrohodnou a účelovou. Dále žalovaný poukázal na to, že bez ohledu na obsah zmíněného rozhovoru je třeba konstatovat, že dotyčná povinnost vyplývá ze zákona.

K otázce výše uložené sankce žalovaný uvádí, že podle § 86 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 82 odst. 1 písm. a) a § 83 odst. 1 písm. b) zákona o cenných papírech byla Komise oprávněna uložit emitentovi veřejně obchodovatelného cenného papíru za porušení informační povinnosti podle § 80 téhož zákona pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Žalovaný při rozhodování vycházel v souladu s § 87 odst. 1 zákona o cenných papírech zejména z povahy, závažnosti, způsobu, doby trvání a následků protiprávního jednání. V rozhodnutí o rozkladu s dostatečnou určitostí specifikoval jednotlivá kritéria, jež vzal při stanovení výše pokuty v úvahu, a zároveň uvedl, jak tato hlediska hodnotil. Z odůvodnění rozhodnutí je přitom naprosto zřejmé, že žalovaný zohlednil mimo jiné i hospodářskou situaci žalobce, neboť především s přihlédnutím k uvedenému kritériu snížil pokutu uloženou žalobci v prvostupňovém rozhodnutí. S ohledem na okolnosti případu považuje žalovaný pokutu ve výši 80 000 Kč za přiměřenou a je přesvědčen, že při určení její výše postupoval v souladu se zákonem.

Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Protože ve věci nebylo rozhodnuto do 31. 12. 2002, převzal věc k dokončení řízení Nejvyšší správní soud (§ 132 s. ř. s.).

Tento soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu a neshledal žalobu důvodnou; soud vycházel z následujících skutečností a úvah.

Obdobně, jak je tomu u většiny správních deliktů (s výjimkou především přestupků) i v případě správní sankce podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. b) zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech se jedná objektivní odpovědnost (odpovědnost za proti právní jednání bez podmínky zavinění). Skutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání jednal v dobré víře, nemůže být důvodem zproštění z této sankční odpovědnosti. Dle názoru soudu však i se zřetelem na ustanovení § 87 odst. 1 téhož zákona, takováto okolnost může mít vliv na stanovení výše uložené pokuty. Nejvyšší správní soud však nedospěl k závěru, že by výše v tomto případě uložené pokuty, byla zjevně nepřiměřená.

Žalovaný nejen ve svém vyjádření, ale již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí právem poukázal na rozhodnutí ze dne 21. 9. 2000, č. j. 31/1325/2000, (rozhodnutí o nápravných opatřeních), které bylo žalobci doručeno dne 2. 10. 1999 a z kterého bylo zřejmé, že povinnosti podle ustanovení § 80 citovaného zákona, včetně odstavce 3 se na žalobce plně vztahuje. Ke splnění této povinnosti však došlo až 10. 1. 2001, tedy s dalšími nepřiměřenými průtahy. Podle názoru soudu, impulsem pro prověření, zda citované povinnosti se vztahují i na společnost v likvidaci (a to i pokud by pracovnice Komise pro cenné papíry podala nepřesnou informaci), mělo být již samotné oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20. 7. 2000.

Pro úplnost je třeba uvést, že prezidium Komise pro cenné papíry se vypořádalo (pokud se týká výše pokuty) i s hospodářskou situací žalobce. Se zřetelem na to obecný poukaz na tíživou situaci žalobce nemůže z hlediska žalobních námitek obstát.

Ze všech těchto důvodů byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání.

Úspěšnému žalovanému náklady tohoto řízení nad rámec běžných výdajů nevznikly. Proto bylo rozhodnuto, že tomuto účastníkovi řízení náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. 12. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu